

Λόγος εις την πάνσεπτον Κοίμησιν της Υπεραγίας Θεοτόκου

/ [Πεμπτούσία](#)

ΙΗ. Τα τωρινά αποτελούν την επισφράγιση όλων εκείνων και την ακλόνητη συμπλήρωση τους· είναι συγ-χρόνως η τελευταία και η πρώτη και η σπουδαιότερη από τις εορτές· ως προς το χρόνο και τη σειρά τελευ-ταία, ως προς δε τα άλλα, κατά τη σημασία της και την αξία της σπουδαιότατη.

Αναπηδά το πνεύμα μου σ' αυτά τα παρόντα και η καρδιά μου δονείται και εξετάζει με προσοχή μερικούς λόγους βαθείς κατά το συλλογισμό και άξιους της μεγαλοπρέπειας του θαύματος· υψώνεται, μεταφέρεται στον ουρανό ο έμψυχος θρόνος του Θεού· ανυψώνεται η κι-βωτός της δόξας· η πηγή του φωτός μετοικεί κοντά στο φως· ο θησαυρός της ζωής πηγαίνει κοντά στη ζωή. Ακόμα πόσο σπουδαία είναι τα θαύματα που συμβαί-νουν κατά την αποδημία!

ΙΘ'.Ο Χριστός ο ίδιος από πάνω τότε την υποδέχεται περιστοιχιζόμενος από τις προσφιλείς και υπηρετικές σ' αυτόν δυνάμεις που περιφέρονται κυκλικά· και σ'

αυτήν που τον εναγκαλιζόταν ως φιλόστοργη σε πολύ μεγάλο βαθμό αληθινά ανταποδίδει τον εναγκαλισμό· και συμβαίνει θαυμαστή μείξη και αρμονία του γεγονότος. Ο Δεσπότης οδηγεί τη Δέσποινα, ο Βασιλιάς τη Βασίλισσα, ο Γαμπρός τη Νύφη, ο Γιός τη Μητέρα, την Παρθένο ο αμόλυντος, την Αγία ο Άγιος, αυτός που βρίσκεται πέρα απ' όλα την υψηλότερα όλων και συ-νοδεύουν οι άγγελοι την ενδοξότερη από τους αγγέλους· και προστρέχουν οι άνθρωποι και θλίβονται οι απόστολοι αφού αμέσως παρουσιάστηκαν αθρόα ο καθένας από αλλού, και για να μιλήσω κάπως καταλληλότε-ρα, δε γνωρίζω από που, από τον αέρα, αφού συντόμευσαν την απόσταση προς τη γη.

Παράδοξη αφθονία βροχής! οδοιπόρα πτηνά! Μετακι-νούμενα σύννεφα! «Τίνες οίδε, ως νεφέλαι, πέτανται» όλως διόλου μαζί μας απορεί ο Ησαΐας. Ποιός είναι ο λόγος του τόσο παράδοξου νεωτερισμού; πώς τόσο επί-γειο στράτευμα από τον ουρανό; Γιατί δεν είναι τοιου-τοτρόπως ένας, μόνο ο Ηλίας που περιπατεί στον αέρα· ούτε ένας ο Αββακούμ μετέωρος πάνω στα σύν-νεφα· αλλά ούτε μόνο ο Πάυλος ανέβηκε από τη γη στον τρίτο ουρανό· αλλά από τον ουρανό στη γη μαζί με πολλούς άλλους παρευρίσκεται. Γιατί για πολύ με-γάλο μυστήριο απαιτούνταν και πολλοί λειτουργοί.

Κ'. Αυτή μεν λοιπόν στα αληθινά δεσποτικά χέρια παραδομένη οδηγείται στο βασιλικό θρόνο «εν ιματισμώ διαχρύσω περιβεβλημένη πεποικιλμένη» σύμφωνα με τη γνωστή παλιά προφητεία γι' αυτήν και αναλαμβάνει τη δική της βασιλεία και δόξα, αφού τοποθετήθηκε σαν βα-σίλισσα στα δεξιά του Βασιλιά σε συμμετοχή ίση της παντοτινής ευδαιμονίας. Άλλοι δε κάνουν λόγο για τα-φή και ενασχολούνται με το αμόλυντο και θεοδόχο σώ-μα...

Αλλά κανείς ας μην είναι επιφυλακτικός, ούτε να εμ-πλέκεται σε επικίνδυνο πειραματισμό· γιατί σε πρωτο-φανέρωτα γεγονότα συμβαίνουν πρωτοφανέρωτα πρά-γματα και σ' αυτά που είναι πάντοτε παράδοξα συμ-βαίνουν παράδοξα. Γι' αυτό και η γη δε θα άντεχε να κρατά το επουράνιο, ούτε η φθορά το άφθαρτο. Γι' αυτό λοιπόν κι εκείνο ακολούθως την σηκώνει αυτήν και την απομακρύνει και τη ψυχή καθ' ολοκληρίαν αμόλυντη, το καθ' ολοκληρίαν άφθαρτο σώμα ακολουθεί από κοντά μεταφερόμενο από τέτοιους «δορυφόρους» με την ίδια τιμή προς την ίδια ανάπαυση και τέρμα μ' αυτή. Εν τω μεταξύ σαν νεκρό κατά το νόμο της φύσεως οδη-γούνταν σε τάφο, ανυψωνόμενο από τα αποστολικά και ιερατικά χέρια μα εγκωμιαζόμενο από γλώσσες και στό-ματα όσια...

Και συνακολουθείτε· ας υψώσουμε ψηλά τη φωνή μας· ας χτυπήσουμε τα χέρια μας· ας δοξάσουμε το Θεό με ψαλμούς, που κάνει τέτοια θαυμαστά πράγματα και ένδοξα και συναρπαστικά αναρίθμητα, τον «επί την ταπείνωσιν επιβλέψαντα της δούλης αυτού» όπως ακριβώς ομολογεί αυτή που είναι ανώτερη από τα Χερουβίμ

και που τόσο λαμπρά ενήργησε από κοινού μ' αυτήν. Ας μακαρίσουμε εμείς οι άνθρωποι τη μητέρα του Πλά-στη, απ' την οποία προήλθε η ανόρθωση και αναγέννηση του πλάσματος. Αψευδής προμαντεία αυτής της μεγάλης προφήτιδος είναι αυτό που είπε ότι θα καλοτυχισθεί απ' όλες τις γενεές των ανθρώπων.

Μεγαλόπρεπα μεν λοιπόν και επάξια πρώτα μεν δέ-χεται το κατάλληλο καλοτύχισμα από τα ίδια τα άχραντα Ευαγγέλια που αναβοούν προς το δεσπότη τους συ-χνά «Μακαρία η κοιλία η βαστάσασά σε και μαστοί ους εθήλασας»· κατόπιν απ' όλες τις γενεές των ανθρώπων, όπως έχει ήδη προλεχθεί, έχει καλοτυχισθεί και θα καλοτυχίζεται και στο μέλλον συνεχώς.

Ας μακαριστεί λοιπόν και τώρα κατ' εξοχήν από μας και ας εκπληρωθεί πλουσιοπάροχα η οφειλόμενη φιλο-φροσύνη από το τωρινό γένος μας. «Δότε αυτή από καρπού χειλέων αυτής» η σοφή παροιμία μάς προτρέπει στην κατάλληλη στιγμή· ο ίδιος θά 'λεγα μάλλον «από καρπού κοιλίας αυτής» και ας μεταφερθεί μέσα από κά-θε ευλογία η ευλογημένη πρόξενος της ευλογίας· ας μην είναι κανείς αφιλόστοργος προς την ευεργέτιδα· ού-τε κανείς να καταφρονήσει τη βασίλισσα, ούτε να φανεί κανείς αδιάφορος προς τη Δέσποινα· αλλά όλοι μας και όλες μας συγχρόνως με την αρμόζουσα κοσμιότητα ας παραστήσουμε στην κοινή αυτή γιορτή και μεταξύ μας από κοινού ας χαροποιηθούμε πανηγυρίζοντας, πλούσι-οι και φτωχοί σπουδαίοι και ασήμαντοι, κλήρος και λα-ός, προερχόμενοι από ομόφυλους και ετερόφυλους και τόσο από τους άρχοντες, τόσο από τους αρχόμενους, τόσο από τους άνδρες όσο κι από τις γυναίκες.

(Πηγή: «Κοίμηση», εκδ. Ακρίτας, σ. 116-120, απόσπασμα)